

и заспалъ. При тѣхъ се търкаляше праздно шише, а отъ хъркането имъ трепераха листата наоколо.

Като вѣтъръ хукна момчето назадъ. То прѣфуча прѣзъ двора, дѣто туку-що обикалѣше по пътъ и мъркаше нѣщо, като прѣскаше или връзваше една до друга изпѣстрени съ нѣкакви знаци книжни ивици; послѣ прилетѣ въ стаята, дѣто туку-що се готвѣха за вечеря . . .

— Урра! — извика то изъ цѣли гърди — Урра! — Ние ги хванахме вече, ние ги имаме!

— Какво? Кого? — попитаха бащата и майката изъ еднажъ.

— Лисицитѣ! Лисицитѣ! Въ гжсталактѣ, при старата вуйчова пещъ . . .

Той се задушваше отъ вълнение, не можеше да говори и падна прималѣлъ въ пригрждкитѣ на майка си.

Бащата скочи отеднажъ, извика коларя Ту, стария пазачъ Уей-лангъ и, вѣоржжени съ копия и мечове, тръгнаха слѣдъ малкия Тза-еръ, който крачеше смѣло напрѣдъ, дигналъ своята малка кама.

Отидоха на мѣстото и намѣриха разбойницитѣ натъркаляни по земята.

Тѣ скоро ги донесоха мъртвозаспали, свързаха ги добрѣ и ги оставиха въ една отъ стайтѣ на богатата търговска кжща, като туриха за пазачъ стария Уей-лангъ.

— Азъ ще ги пазя добрѣ, каза той; и си приготви, за всѣки случай, една брадва, единъ трионъ и сърпъ.

Но Тза-еръ го не остави самъ: стариятъ Уей-лангъ се бѣ наплашилъ доста, а и, като старъ, можеше и да заспи.

Въ съсѣдната стая слушаха напрѣгнато майка-